D-OORLOGSNIEUWS

euwe Servische geschut.

Servië's, zijn er een tamelijk groot aantal Engelsche soldaten mee-handeling dezer moderne wapens te leeren, doch ook om hen in hun actie e Oostenrijkers te steunen.

De watertoevoer van Belgrado afgesneden.

Een granaat, die vanuit Semlin over de Donau op Belgrado werd afgeschoten, trof juist de hoofdbuis van de waterleiding van deze stad. Er ontstond natuurlijk een metershooge fontein en het gevolg was, dat Belgrado voor eenigen tijd verstoken was van goed drinkwater. Op onze foto ziet men het gat door het projectiel geslagen en waarin zich nu een meertje gevormd heeft.

Russische krijgsgevangenen.

Bij de laatste gevechten aan het Oostelijke front werden door de Duitschers een groot aantal krijgsgevangenen gemaakt. Zij zijn tijdelijk achter het front ondergebracht, in een door prikkeldraad afgesloten ruimte, waarbij Duitsche soldaten de wacht houden.

t zich in de benedenverdieping bevond. " lachte Cecil. „Ik denk dat de oude gen een slecht ontbijt gegeven heeft. erheugd over het denkbeeld spoedig met ! Ik ben blij dat je gekomen bent. Het aar . . . en zulk goed nieuws. De Thales n en hij was verrukt. Waarom kijk je deur? Ben je bang dat booze geesten

ar ik heb een vreemd gevoel van angst tte zie. Zij gluurde naar mij, toen ik de zwarte oogen glinsterden onheilspellend . Cecil, dat meisje is gevaarlijk ! Ik hoop liefd op je is. De liefde van zoo'n warm- verandert soms plotseling in haat."

iets voor jullie vrouwen," antwoordde rtige artist. „altijd jaloersch en wantrou- van een andere vrouw. Welnu, ik zal je lia, Ninettes liefde is minder gevaarlijk arom zoo, die Ninette door en door ken, ar liefde geen reden vindt om in haat te

boven eslopen en luisterde aan 't sleu- den adem en van jaloersche woede bran- eeder was nu zijn stem. Het bijna eenige t Ninette kende was „dear" en zij hoorde zigen tegen de blondharige Engelsche. bijna niet bedwingen en wilde het atelier beneden van de trap haar bekende stem-

nette," liep de voorste der jongelieden arm door de hare stekende, trad hij

„Hallo, Thorne! Juist van je groot geluk gehoord! Geef ons de hand, ouwe jongen, voordat je te groot wordt en te voornaam om je oude vrienden nog te herkennen. Laat ons vandaag vrijaf nemen om je roem te vieren. Ga mee vandaag nog eens aan den boemel, morgen ben je te beroemd voor dergelijke banaliteiten."

Julia stond op en knikte glimlachend.

„Doe dat, Cecil! Je hebt den laatsten tijd veel te hard gewerkt. Het zal je goed doen! Goeden morgen heeren, dag Cecil . . . Ninette!" Het laatste was geen groet, maar een uitroep.

Ninette staarde haar aan met haar gitzwarte oogen en onwillekeurig sidderde Julia toen zij haar zijden japon bijeennam en de kamer uitruischte.

„O, als ik maar wat Fransch kende, dan zou ik die kleine Fransche demon leeren dat ze mij niet zoo beleedigend aan moest staren. Ik hoop dat haar liefde voor Cecil hem geen schade zal doen in zijn werk. Ik zal echter de laatste persoon zijn om haar te veroordeelen om haar liefde."

Zorgeloos en luchthartig zooals de artisten in Quartier Latin zijn, die de studie der kunst gelijktijdig met die van het leven beoefenen, bracht Cecil Thorne met zijn vrienden een dag vol vermaak door en het was reeds zeer laat in den avond, toen hij naar zijn kamers terugkeerde.

Alvorens naar zijn slaapkamer te gaan, bracht hij nog ongeveer een half uur in zijn atelier door met schikkingen te maken voor den volgenden dag. Toen hij Ninettes kamertje voorbijging, vroeg hij zichzelven af of ze al sliep. De vroolijke stemming waarin hij verkeerde en de hoopvolle en gelukkige toekomst die hem tegenlachte, deed zijn hart opspringen van vreugde en vroolijk fluitende vervolgde hij zijn weg. Met deze uitbarsting van vroolijkheid brak de laatste stroohalm.

„Morgen," denkt Ninette, „ik zal niet vergeten, dat ik leven en ziel aan die oogen gegeven heb! Jij denkt dat je morgen beroemd zult zijn en dat dit blondharige, koudbloedige Engelsche dametje jou hierin zal helpen, maar dan ken je Ninette niet!"

Opspringende van haar legerstede, zocht ze naar lucifers, doch kon er geen vinden.

„Dat is niets," zegt ze, „ik ken den ezel wel. Heb ik hem niet dikwijls erover heen gebogen gezien, alsof hij het doek zelf beminde! Dieu! Je hadt Ninette moeten tentoonstellen!"

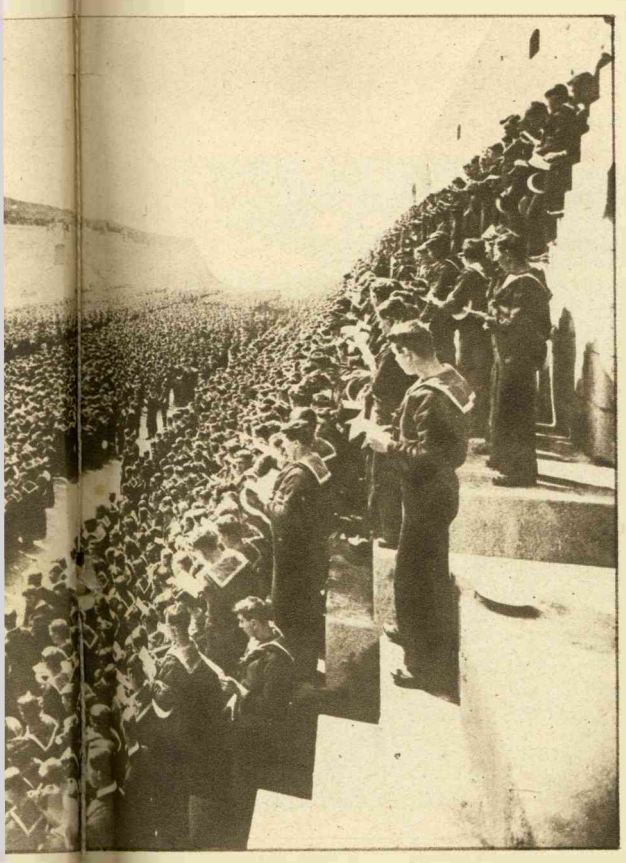
Geruischloos, het hart vol wraak, sluipt ze de trap op naar het atelier. Het is er duister; zelfs geen straal maanlicht verlicht haar den weg.

„Au! — Ha, de ezel!"

Haar voet kwam niet onzacht in aanraking met den scherpen kant van den ezel. Zij onderdrukt evenwel den kreet, dien de pijn haar ontlokte, neemt een natten kwast en strijkt daarmee met een duivelsch gevoel van vreugde over, en nog eens over het doek, zoodat dit zelfs tot in de kleinste hoeken bedekt is met een dikke verflaag.

„Daar," roept ze uit. den kwast van zich afwerpende, en op 't punt het atelier te verlaten. „Daar, mademoiselle Geelhaar, ik haat je! Ik haat je gouden haar, ten minste, ik zou 't haten als Cecil niet hetzelfde haar had!"

De gedachte aan Cecils blonden haardos, dien ze zoo vaak met vurige kussen bedekt had, bracht haar plotseling tot zichzelf en opeens kreeg ze berouw. *(Zie vervolg op pag. 8).*

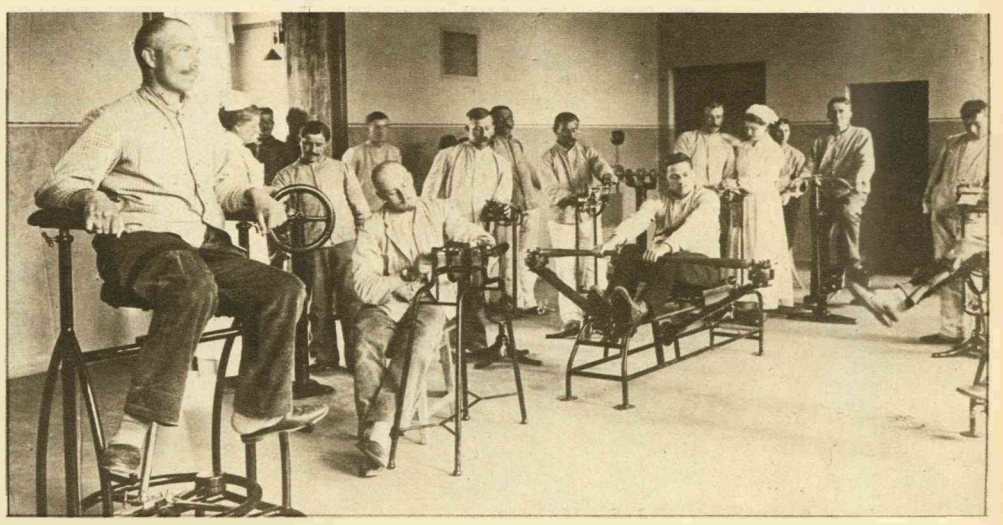
enstoeling in een droogdok.

elsche manschappen onlangs een dienst gehouden in een droogdok. Het aantal toe- ls onze afbeelding laat zien, zeer groot. Links op de foto de aartsbisschop met gevolg.

Ter leniging van den nood.

Duitsche soldaten die in het Poolsche stadje Lowitsch middageten uitdeelen aan de noodlijdende inwoners. In deze veldkeukens wordt speciaal voor de burgerbevolking gekookt.

De Slachtoffers.

Onze foto, genomen in een zaal van een ziekenhuis te Berlijn, brengt op uitnemende wijze in beeld de verschillende werktuigen, welke in Duitschland gebruikt worden om de door verwonding of op andere manier stijfgeworden ledematen van de soldaten weder normaal te maken. Onder leiding van verpleegsters wordt hier door de mannen iederen dag geoefend.